

[Statsministeren.]

til EFTA-landene som helhed, hvoraf 40 pct. kommer fra England.

Endelig er der naturligvis tale om kampen på hjemmemarkedet, hvor britisk industri også har betydelige muligheder, og hvor det derfor er af meget stor interesse for dansk industri, at vi ikke bare sidder passive over for en britisk devaluering, men følger den op i en situation, der i dag er forskellig fra den, vi befandt os i i 1949. Vi mente ikke, det var nødvendigt at devaluere med samme procentsats, som England gjorde. Vi fandt det rigtigt at gå godt og vel halvvejen og så komme med de tre ledsagende lovforslag: om avancementstop, engangsskat og bortfald af en dyrtidsportion. Jeg føler mig overbevist om, at denne kombination giver en rigtig politik — en politik, der i den givne situation vil skabe udgangspunkt for nye fremstød for dansk industri og nye fremstød for dansk beskæftigelse og dermed udgøre en samlet politik, som jeg er overbevist om at alle samfundsinstillede og socialt indstillede kræfter i det danske samfund bør virke for.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil gerne til indledning komme med nogle mere almindelige betragtninger over den situation, der er opstået i og omkring dyrtidsportionen og ekstraskatten, og jeg vil tage udgangspunkt i det lille læserbrev, som direktør Mansa forleden havde i Berlingske Aftenavis. Jeg synes, det var forfriskende, at et fremtrædende medlem af dansk erhvervslivs arbejdsgiverside på denne måde både følte trang til og gav udtryk for, hvad han som erhvervsmand mente om den borgerlige politik, sådan som den var kommet til udtryk i de ledende artikler i Berlingske Aftenavis.

Vi står i en situation, hvor dansk fagbevægelse og organisationerne langt uden for LO virkelig er gået ind i alvorlige overvejelser af, hvordan vi skal klare beskæftigelsen, og hvordan dansk erhvervsliv skal få muligheder for fremover at få sving i hjulene, sådan at alle kan komme i arbejde. Når jeg nu har deltaget i fagbevægelsens arbejde i så mange år, kan det vel ikke undre nogen, at jeg føler trang til at sige, at det er et stort skridt, LO og de andre organisationer her har taget. Jeg ved, hvor

svært det har været for dem. Man har skullet bryde med dogmer og principper, som næsten var grundmurede inden for disse organisationer, og alligevel har man gjort det. Det er ikke regeringen, der har presset LO ind i den situation; vi har blot drøftet disse spørgsmål med LO. Det, som er enestående i dansk økonomisk politik, er, at LO selv siger: her er vi i en situation, hvor vi mener at det er vigtigere at holde omkostningsniveauet nede, end at vi får en dyrtidsportion; det er vel også det, som mange almindelige mennesker siger, som siges mand og mand imellem.

Det er det, vi skal tage stilling til i dag — og så ser vi en borgerlig opposition, som ikke vil være med til at gå ind i en politik af den art, selv om LO har taget dette standpunkt, fordi den ser en chance for muligvis at vælte regeringen. Det skal jeg ikke fordybe mig i; men jeg synes som økonom og som gammel fagforeningsmand, at det er glædeligt, at LO har taget et skridt væk fra det, jeg plejer at kalde 10 øres socialismen, og som man måske nu kunne kalde 20 øres socialismen — altså den form for socialisme, hvor de, der råber højest på generalforsamlingerne om løntillæg, er dem, der anses for og anser sig selv for at være de mest revolutionære og de største socialister. Det er glædeligt, at dansk fagbevægelse er kommet så langt, at man i dag kan overveje den slags foranstaltninger, der her er tale om.

Men dertil hører også naturligvis, at andre befolkningsgrupper påtager sig tilsvarende byrder. Det er det, der sker ved ekstraskatten, og her tror jeg ikke det kan være rigtigt at anlægge det synspunkt, som hr. Hilmar Baunsgaard var inde på, nemlig at det her drejer sig om en indkomstpølitik, hvor det logisk rigtige må være, at alle indkomster holdes tilbage i samme omfang og i samme grad. Ja, jeg er ikke uenig med hr. Hilmar Baunsgaard i, at det ville være det logisk rigtige, men jeg tror ikke, man kan vurdere dette spørgsmål på den måde i den situation, vi står i, hvor LO har taget dette skridt. Her må det være en betingelse, som direktør Mansa var inde på, at alle grupper i befolkningen påtager sig deres del af byrden, og det er ikke rigtigt at sige, som hr. Henry Christensen sagde, at det lovforslag, vi har fremsat, bryder med princippet om skat efter evne. Det gør det netop ikke, fordi